

طرق تمثيل التهجئة في اللغة العبرية وسيلة لفهم ترجمة العناصر المعجمية

م.م. عبد الستار عدنان حسين

كلية اللغات / جامعة بغداد

يعتمد مفهوم التقارب لفهم ترجمة المواد المعجمية في العبرية على العديد من العوامل، ويتوقع أن تتغير بشكل كبير بين المتحدثين. ويمكن إنشاء الربط الدلالي بين الكلمات على أساس أنواع مختلفة من التجمعات والانتماءات التي يمكن أن تكون فريدة من نوعها تماما. ولأغراض المناقشة هنا، سوف يستخدم مصطلح "مرجع" بمعنى محدود للغاية، أي أن السياق يحمل بين العناصر المعجمية، التي يفترض أن تكون مرجعية قطاعية من خلال إهمال قطاع التشكل المورفولوجي، ضمن إطار اللغويات التوليدية. في السنوات الأخيرة، عدة نماذج، والتي تحاول التعبير عن العلاقة بين العناصر المعجمية بطريقة ثابتة. إن القول بأن بعض الكلمات تقف في نموذج التنبؤ والتنبؤ الضمني بأن المتكلمين سيصطدمون بها؛ أن هذه الكلمات تعتبر ذات صلة دلالية وأن الاختلافات في خصائصها الصوتية يمكن التنبؤ بها. وبعبارة أخرى، هناك واقع نفسي وراء نموذج السطح.

Methods of Representation in Hebrew as a Perceptual Method to Understand the Translation of Lexical Items

The perception of affinity to understand the translation of lexical items in Hebrew depends on many factors and will be expected to vary significantly among the speakers. Semantic linkage between words can be established on the basis of different types of associations and affiliations which can be quite unique. For the purposes of the discussion here, the term "reference" will be used in a much more limited sense, ie, the context holds between lexical items, which are supposed to be sectional reference through the neglect of the sector of morphological morphology, within the framework of generative linguistics. In recent years, several models, which try to express the relationship between lexical items in an insightful manner. Arguing that certain words stand in the prediction paradigm and implicit prediction is made that the speakers will catch them close; That these words are considered semantically related and that the differences in their phonetic properties are predictable. In other words, there is a psychological reality behind the surface paradigm

דרכי ייצוג הכתיב בלשון עברית כשיטה תפיסתית להבין את תרגום הפריטים לקסיקליים

תפיסת הזיקה להבין את תרגום פריטים לקסיקליים בשפה עברית תלויה בגורמים רבים יהיה צפוי להשתנות באופן משמעותי בין הדוברים. הצמדה סמנטית בין מילות ניתן להקים על בסיס סוגים שונים של עמותות זיקות אשר יכול להיות די "יחודית. לצורך הדיון כאן במונח 'התייחסות' ישמש במונח הרבה יותר מוגבל, כלומר הקשר מחזיק בין פריטים לקסיקליים אשר אמורים להיות התייחסות גזרתית דרך הזנחת אזור המורפולוגיה הגזרתית, במסגרת הבלשנות הגנרטיבית. בשנים האחרונות, מספר דגמים, אשר מנסים לבטא את היחסים בין פריטים לקסיקליים בצורה תובנה. בטענה כי מילים מסוימות לעמוד פרדיגמה הגזרה חיזוי מרחמז נעשית שהרמקולים יתפסו אותם קרובים; שמילים אלה נחשבים קשור סמנטית וכי ההבדלים במאפייני הפונטי שלהם כאל צפיה. במילים אחרות, שיש מציאות פסיכולוגית מאחורי הפרדיגמה משטח (1).

הקריטריונים המצדיקים הגזרת מספר מילים ממקור משותף אינם עדיין הוגדרו בבירור אלא הוסברו בשתיקה, עם זאת: דמיון פונטי סמנטי חייבים להתקיים בתוך פרדיגמה הגזרתית. יתר על כן, מילים, כפרדיגמה, חייבים להיות יחסית באמצעות כללים אלה אשר היטב מוטיבציה סינכרונית כדי להמחיש את המשמעות של גורם איות, דוגמאות צריכות להיבחר כך שכל הגורמים הרלוונטיים האחרים יהיו מבוקרים היטב באם כתיב ממלא תפקיד בתפיסת הקרבה בין פריטים לקסיקליים, התחזיות הן:

(1) הדרישות של דמיון פונטי סמנטי מתקיימות אך אינם מלוות זהה גרפי, רמקולים אולי לא לשפוט את המילים האלה כמו נלווים.

(2) כאשר דמיון פונטי גרפי קיים, התייחסות עשויה להיתפס למרחת הקישור הסמנטי הוא די מופרך. אז, את המושגים של דמיון פונטי סמנטי עבור שפה עברית יתבררו רק כאשר מילה יש לה בסיס, זה לגיטימי לשאול על יחסים סמנטיים בין השניים (2)

ההגדרה של דמיון פונטי עבור שפה עברית:

בשפת העברית, למשל, זהות של רדיקלים השורש בדרך כלל בקורלציה עם קשרים סמנטיים (3). לכן, מימושים של אותו שורש בשילוב עם דפוסים שונים בדרך כלל קשורי משמעות, כמו דוגמאות הבאות ממחישות (4):

צלם - הצטלם / צלם-תצלום-מצלימה, ספר - סופר -ספרן-ספריה

ההקשרים הסמנטיים בתוך כל אחת מערכות אלה הם די בחרים. מן הצורה הפונטית. לעומת זאת, ליקסימס ב (1)ו(2) להשתנות במידה ניכרת; רק האלמנטים עיצורים צלם (ב 1) ו- הספר (ב 2) הוא חוזר; אין שום דמיון כלשהו באלמנטים קולניים. מודל מילת הבסיס לא יכול ללכוד את היחסים בין צלם-תצלום או ספרן - ספריה. צריך להודות כי משמעות של מילים רבות "ערבים או עבריות", הוא יותר מסכום בשילוב של תכונות שורש ותבנית. זה גם נכון, כי יחסים ארוכי כלומר השורש אינם תמיד מובל החוצה. עם זאת, זה די בחר, מצד שני, כי במידה לא מבטלת של חזיו קיימת כדי להצדיק, ולמעשה דורשת, תיאור מורפולוגי מבחינת יחסים-משמעות שורש (5). אז, "השורש העברי הוא רק בסיס מופשט של מש' של מילות המשמשות את השפה אינו מציינת את המקור שממנו המילים אלה נגזרות. זהו למעשה מציאות חיה, חלק בלתי נפרד מהמבנה של דובר השפה, אשר כל מרגיש. השורש הוא לא אלמנט פשוט ברושה שוירית או פרי היסטורית (6).

מודעות הדוברים המכירים משמעות השורש בשפות שמיות מתבטאת בבירור היצירה הלשונית שלהם, כלומר ביכולתם לטבוע פריטים לקסיקליים חדשים וכן יכל לנחש את המשמעות של חידושים. הוא משיג זאת על ידי שיוך אלמנט השורש של הפריט הלקסיקלי החדש עם השורש של מילה אחרת, משמעות שכבר ידועה (7) לפיכך, כאשר דוברים עבריים נאלצים להתמודד עם חידושים אחרונים כגון "חלמן" או "ממחה", הם "יודעים" הראשון קשור עם חלמון ואילו השני קשור עם מחיה "זה הגיוני לומר כי שני סעיפים לקסיקליים קשורים אם לדעת אחד מהם עושה את זה יותר קל ללמוד את האחר. זה די בחר כי דובר העברי שמכיר את המשמעות של שורש כבר יודע חלק המשמעות של פריט לקסיקלי חדש למרות שהוא מעולם לא נתקל בו (8).

כך במקרה של מילים זהות נשאלות בתוך עברית, השורש כלומר רצף של עיצורים המתרחשים במילה, הוא מפוזר והוא משמש ליצור פעלים חדשים, לדוגמה, מאת תלפן לתלפן מארגן - לארגן. אבל, סלנג כגון מצברח ו מבלגן, הם נגזרים מן שמות עצם, מצב-רוח ו בלגן, לפי הסדר שנזכר. עובדות אלה על אנליזאביליטי של ליכסים עברית לתוך שורש בתוספת דפוס בחר, חייבות לבוא לידי ביטוי במודל שמכוון לאפיין כראוי את סמכותו של הדובר, חוץ מזה היבטים משמעותיים של התנהגות הלשונית הם הצג מטעה. (9)

כתבים שאינם לגמרי צפויים, אך הם עדיין מאוד שקופים חייבים להיות נטושים לחלוטין במודל מילה-הבסיס. ספר-סופר-הספריה תצטרך להתייחס אליהם בסך הכל שאינם קשורים לחלוטין. הסכומים שלו בטענה כי הקשרים בין הספר לבין הסופר הם בדיוק כמו אלה שבין הספר ו ספל 'כוס', למשל, דהיינו באותו אפן פונטי בארח לא צפוי אך בלי קשר סמנטי רלוונטי כלשהו. (10)

על כן, המוסג הבסיסי של יחסי שורש-משמעות בשפה עברית ובשפות שמיות הוא ההשקפה המקובלת בקרב המדקדקים המסורתיים. הוצאה זאת טופלה כאן באריכות רק משום שהיא עומדת דטוירי במודל בסיס, אשר נחשב כיום כמו המאמץ הנרחב ביותר לנסח תאוריה של מורפולוגיה גזרתית במסגרת יצרנית (11)

ללכוד את המשמעות של השורש כישות, מורפמות עבריות חייבות להיות מיוצגות בלקסיקון כשילוב של שורש בתוספת דפוס, כגון ס-פ-ר / CoCeC + עבור ספר ס-פ-ר + עבור סופר ניתן ללכוד) וכו 'היחסים בין הפריטים לקסיקליים אלה באמצעות כללים (או כללים יתירים לקסיקליים אשר יתייחסו פריטי שמרכיב עיצורית זהה. לכן, הוא לא טען כי הסופר נגזר ספר (או להיפך), אלא כי שתיים קשורים מכוח העובדה שהם חולקים את השורש ס-פ-ר, אשר אף ישות מופשטת למדי (כלומר אף פעם לא הבין כיחידה בפני עצם על פני השטח) יש מציאות פסיכולוגית בחרה עבור הדובר. (12) הרעיון של 'דמיון פונטי' במקרה של עברית צריך ובכך להיות מוגדר על בסיס זהות שורש לבד, ולא במישור של המילה. עבור כל זוג מילים עברית אשר חולקים את שורש-רדיקלים ובכך ייאמר כדי למלא את התנאי של דמיון פונטי, אשר אם רואים אחד התנאים המוקדמים שיש לעמוד בהם על מנת פרדיגמה הגזרתית להתקיים. (13)

דמיון סמנטי:

הַתְּנָאִי הָאֲחֵר שִׁישׁ לַעֲמֹד בְּתוֹךְ פְּרִדְגִּמָּה הַגִּזְרִית הוּא זֶה שֶׁל "דְּמִיּוֹן סַמְנִי".

הַגִּדְרָה מְדִוֶּקֶת שֶׁל הַמוֹשֵׁג הַזֶּה מֵהוּוּה גַּם בְּקִשִּׁים גְּדוּלִים. עֲמוּתוֹת סַמְנִיּוֹת בֵּין פְּרִיטִים הַלְּקִסִּיקָלִים תְּלוּיּוֹת בְּגִרָמִים שׁוּנִים: רְצִיפּוֹת וְעַל דְּמִיּוֹן בְּמִשׁוּרִים שׁוּנִים, שְׂרָשָׁרוֹת שֶׁל אֲסוּצִיָּאוֹת, וְכֹּה מוֹתְנִים עַל יְדֵי הַנִּסְיוֹן הַקּוֹדֵם שֶׁל הַדּוֹבֵר וּבִכֵּךְ צְפוּיִם לִהְיוֹת אִידִיוֹסִינְקְרִיטִי. יֵתֵר עַל כֵּן, דְּמִיּוֹן פּוֹנְטִי עֲלֹל לַעֲוֹר אֲסוּצִיָּאִי סַמְנִי בְּמִקְרִים רַבִּים, לִשְׁפָּה כְּלָשָׁה. זִוְגוֹת שׁוּוּה-הִגִּי עֲשׂוּיִם לִהְיוֹת פֶּסֶס קָשׁוּר סַמְנִי. דּוֹבְרִים עֲבֵרִיִּים, לְמִשְׁלֵי לְקָשֶׁר הַדּוֹק (צַבּוּעַ) ו- (צַבּוּעַ), עֲמוּתָהּ אֲשֶׁר נִרְאָתָה דִּי מוֹפֵר דּוֹבְרֵי שְׁפּוֹת אַחֲרָת. (14)

הַרְלוּוֹנִי שֶׁל כְּתִיב:

לִפִּי הַבְּחִינָה לִיִּצָּג אֲוֵרְתוֹגְרָפִי שֶׁל הַפְּרִיטִים הַלְּקִסִּיקָלִים הָעֲבֵרִים, הַדְּפּוֹס עוֹלָה הַדְּבָרִים הַבָּאִים רַק מִיִּלִּים שִׁיטוֹדוֹתֵיהֶם עִיצוּרִית מֵאִיִּתוֹת זֶהָ נִתְפָּשׁוּ קָשׁוּרִים. כֹּאשֶׁר שׁוֹרְשֵׁי הוֹמוֹפּוֹנְטִיס הִיוּ מִיִּצָּגִים עַל יְדֵי גְרָפִים הַשׁוּנָה, הַתִּיחֲסוֹת לֹא הוֹצָעָה עַל יְדֵי דּוֹבְרִים יוֹדְעִים קְרֹאִים וְכְתוּבִים. הַמִּרְכִּיב שׁוֹרֵשׁ הַזִּוְגוֹת: (15)

צַבּוּעַ-צַבּוּעַ / עֲרָבִים -מִעֲרָב / זֶרַע- זֶרַע מֵאִית בַּצֹּרָה זֶהָ עֲרָבִי / זֶרַע-צַבּוּעַ / בְּהַתְּאָמָה. הֵם, לַעֲמוּת זֹאת, מִבְּחִינָה אֲטִימוֹלוגִית קָשׁוּר. אֲלֵמֶנֶט עִיצוּרִית שֶׁלָּהֶם הַתְּפִתָּה שׁוּוּה-הִגִּי בְּשֶׁל הַמִּיזוּגִים הַבָּאִים שֶׁחָלָה בְּשֶׁלֶב מוֹקֵדִם יוֹתֵר שֶׁל הַשְּׁפָּה הָעֲבֵרִית:

$z \leftarrow s \leftarrow d \leftarrow c$

(S / מתממשת MH כמו [c] ו [c] כמו [Ø] או. [?])

כְּתוּצָא מִשְׁנִיִּים אֵלֶּה קוֹלִי, שׁוֹרְשֵׁים בְּרוּרִים הַתְּמַזְגָּה; גִּזְרֹתֵינוּ שֶׁלָּהֶם בְּעֲרַבִּית, לַעֲמוּת זֹאת, עֲדִיין נִשְׁמֵר בְּנִפְרָד:

صَبَغ، صباغ- عرب، مغرب- ذراع، زرع

הַהִבְחָנוֹת הַהִסְטוֹרִיּוֹת אֵינן בָּאוֹת לִידֵי בִּטּוֹי אֶת הָאִיּוֹת שֶׁל עֲבֵרִית; אֲלֵמֶנֶט הַשׁוֹרֵשׁ שֶׁל זִוְגוֹת אֵלֶּה הוּא אִפּוּא פּוֹנְטִי כְּמוֹ גַּם גְּרָפִימִיקִי זֶהָ

בְּמִקְרָה שֶׁל זִוְגוֹת הָאֲחֵרִים, הַדְּמִיּוֹן הַפּוֹנְטִי אֵינֶה בִּטּוֹי זֶהוּ הָאֲוֵרְתוֹגְרָפִי. אֲלֵמֶנֶט עִיצוּרִית הַתְּפִתָּה הוֹמוֹפּוֹנִי בְּשֶׁל הַמִּיזוּגִים הַבָּאִים, אֲשֶׁר הַתְּרַחְשׁוֹ רַק: MH

$x \leftarrow h, k \leftarrow q, t \leftarrow t, \emptyset?$

הַנִּיגוּדִים פּוֹנְטִיִּים הַהִסְטוֹרִיִּים עֲדִיין מִיִּצָּגִים הַכְּתִיב. כִּי, עַל אִף הַמִּיזוּגִים הוֹבִילוּ לְשׁוֹרְשֵׁים, שׁוּוּה-הִגִּי כֹּל פּוֹנְמָה הִיסְטוֹרִי מִיִּצָּג עַל יְדֵי גְרָפִים e נִפְרָד. ה [ח] שֶׁל (מַחִיר) מֵאִית עִם ח אֵלֶּה שֶׁל (מַחִירָה) עִם (כ) אֶת [ת] ב (שׁוֹתָה) מִיִּצָּגָה עַל יְדֵי ת אֵלֶּה שֶׁל (שׁוֹתָה) עִם (ט). צוֹרֵת graphemic שֶׁל מִיִּלָּה נִרְאָה שִׁישׁ לוֹ הַשְּׁפָּעָה מַכְרַעַת עַל תְּפִיסַת רִמְקוֹלִי הָאֲחֻדָּה לְקִסִּיקָלִיּוֹת. הַתְּצַאֲוֹת מִרְמָזוֹת כִּי "שׁוֹרֵשׁ" הָרַעִיין לְדּוֹבְרֵי יוֹדַע קְרֹא וְכְתוּב שֶׁל עֲבֵרִית צָרִיךְ לִהְיוֹת מוֹגֵדֵר עַל בְּסִיס גְּרָפִימִיקִי וְלֹא עַל אֶחָד פּוֹנוֹלוגִית. (16)

הַתְּכַלּוֹת:

הַמִּצִּאוֹת הַפְּסִיכּוֹלוגִית שֶׁל יַחֲסִים שֶׁגִּבְּשׁוּ רִמְקוֹלִים לְהַמְצָאֵת כְּתָב או אֲנָלִפִּית עֲלֹלָה לְהִיפָּגַע כֹּאשֶׁר הַבְּדִלִים קִיִּימִים נִרְכָּשִׁים. לֶכֶן לִילֵד בְּגִיל רֶךְ, דְּמִיּוֹן פּוֹנְטִי סַמְנִי עֲשׂוֹי לְהַסְפִּיק לְהִקִּים הַתִּיחֲסוֹת. אִפְשָׁר לְהַמְלִיץ כִּי הַבְּדִלִי פֶסֶסֶי דִּין בֵּין מִשְׁכִּילִים וְבוּרִים יֵשׁ לִיחֹס אֶת הַשְּׁפָּעָה לְאוֹרִיִּנוֹת בְּכִלְלִי, שֶׁכֵּן הוּא מִשְׁפִּיעַ עַל הַתְּפִיסָה 'רִמְקוֹלִים בַּצֹּרָה יִסּוּדִית אֲשֶׁר אִיכְשָׁהּ מוֹבִילָה פִּיטוֹרִי עֲמוּתוֹת דְּמִיּוֹנוֹת הִגָּה קוֹדֵם לֶכֶן. בְּמִקְרָה הָעֲבֵרִי רַק דְּנִתִּי בְּרוּרִי, עִם זֹאת, כִּי הַגּוֹרֵם הַמַּכְרִיעַ אֵינֶה אֲוִרִיִּנוֹת בְּכִלְלִי, אֲבָל כְּתִיב בְּפֶרֶט. זֶה לֹא הַמִּקְרָה כִּי מִבְּגָרִים קְרֹאִים וְכְתוּבִים לְדַחוֹת הַסְּבָרִים דְּמִיּוֹנִים אוֹטוֹמַטִיִּים; כֹּאשֶׁר הוֹמוֹפּוֹנִיָּה וְחוּפֶף חֲדַכְתִּיבוֹת כְּמוֹ בְּמִקְרָם שֶׁל צַבּוּעַ -.. צַבּוּעַ לְפִיכֶךְ, הַגּוֹרֵם כְּתִיב וּבִכֵּךְ מִשְׁבַּשֵּׁת אֶת הַתְּפִיסָה שֶׁל הַתִּיחֲסוֹת וְאוֹלִי אִפִּילוֹ לְקַבֵּל עֲדִיפּוֹת עַל פְּנֵי הָאֲלֵמֶנֶט הַסַּמְנִי תְּפִקִּידָה בְּעִיצָב תְּפִיסַת הַרְמִקוֹלִים שֶׁל יַחֲסִים בֵּין פְּרִיטִים לְקִסִּיקָלִים לֹא יִכּוֹל לְהַתְּעַלֵּם, הַהִתְּעַרְבוֹת שֶׁל הַתְּמוֹנָה הָאֲוֵרְתוֹגְרָפִי יִכּוֹלָה לְהַתְּבַטֵּא בְּדִרְכִּים הַבָּאוֹת. (17)

חִיזוֹק שֶׁל תְּפִיסַת הָאֲחֻדָּה צוֹרִנִּית:

חוֹמְסִקִי (1971) טַעַן כִּי הַכְּתִיב בְּאֲנִגְלִית הוּא מַעֲרַכַת אֲוִפְטִימִלִּית כְּמַעֲט שֶׁכֵּן הוּא מִשְׁקֶף דּוּקָא מִקְרָב אֶת הַרְמָה "יִיצָג לְקִסִּיקָלִי". הוּא קוֹבַע כִּי "הַמּוֹרָה שֶׁל קְרִיאָה לֹא מַפְגִּישׁ אֶת הַיִּלֵּד עִם כְּמָה מַעֲרַכַת חֲדָשָׁה וּמַעוֹרְפִלַת כִּי הוּא רַק קְרָב רְחוֹק שֶׁל הַשְּׁפָּה הַמְּדוּבֶרֶת ... בְּמִקּוֹם זֹאת, הַמּוֹרָה עוֹסֶקֶת בְּהַבָּאָה לְתוֹדַעַת מַעֲרַכַת מַמְלָאֵת תְּפִקִּידָה בְּסִיסִי בְּשִׁפָּה מְדוּבֶר עֲצָמוֹ. (18)" בְּמִקְרָם כֹּאֵלֶּה, אֶת לְכִידוֹת הַכְּתִיב עֲשׂוּיּוֹת לְסִייעַ לְדּוֹבְרֵי לְתַפּוֹשׁ אֶת הָאֲחֻדָּה הַצּוֹרִנִּית וּבִכֵּךְ "לְפָצוֹת" עַל הַפְּעָרִים פּוֹנְטִי.

ה'ת'ע'ר'ב'ו'ת ע'ם 'ת'פ'י'ס'ת י'ח'ס'י'ם א'פ'ש'ר'י'י'ם:

ב'ש'ל ה'ב'ד'ל'י'ם ק'י'י'מ'י'ם ה'ז'י'ק'ו'ת ה'א'פ'ש'ר'י'ו'ת ב'י'ן פ'ר'י'ט'י'ם ל'ק'ס'י'ק'ל'י'י'ם א'ש'ר ע'ו'נ'ו'ת ע'ל ה'ק'ר'י'ט'ר'י'ו'נ'י'ם ה'ס'מ'נ'ט'י'י'ם פ'ו'נ'ט'י' נ'י'ת'ן ל'מ'נ'ע'. ה'ע'ו'ב'ד'ה ל'מ'ב'ו'ג'ר'י'ם ו'ל'י'ל'ד'י'ם י'ו'ד'ע ק'ר'ו'א ו'כ'ת'ו'ב ל'א ה'ג'י'עו ל'ה'ס'כ'מ'ה ב'ת'ש'ו'ב'ו'ת'י'ה'ם ל'ג'ב'י' י'ח'ס'י'ם ב'י'ן מ'ח'י'ר 'ו' מ'ח'י'ר'ה' א'ו'ר ו' ה'ת'ע'ו'ר'ר נ'י'ת'ן ל'ה'ס'ב'י'ר ר'ק א'ם ה'ה'נ'ח'ה ה'י'א כ'י י'י'צ'ו'ג א'ו'ר'ת'ו'ג'ר'פ'י' ש'ל פ'ר'י'ט'י'ם ל'ק'ס'י'ק'ל'י'י'ם ה'ו'א ג'ו'ר'ם ר'לו'ו'נ'ט'י' ל'ק'ב'י'ע'ת ז'ה'ו'ת'ם ו'כ'ת'ו'צ'א'ה מ'כ'ך י'ח'ס'י' ה'ג'ז'ר'ת'י'ת ש'ל'ה'ם (ה'ת'י'י'ח'ס'ו'ת כ'לו'מ'ר פ'ר'י'ט'י'ם ל'ק'ס'י'ק'ל'י'י'ם א'ח'ר'י'ם). ר'כ'י'ש'ת א'י'ו'ת ע'ש'ו'י'ה ו'ב'כ'ך ל'ה'ב'י'א ל'פ'י'ט'ו'ר ז'י'ק'ו'ת א'ש'ר ע'ש'ו'י' ל'ה'י'ו'ת א'מ'י'ת'י' ל'ג'מ'ר'י' ל'ד'ו'ב'ר'י' א'נ'א'ל'פ'ב'י'ת'י'ם.(19)

ח'י'ז'ו'ק ש'ל א'י'ג'ו'ד ס'מ'נ'ט'י':

ז'ה'ו'ת א'ו'ר'ת'ו'ג'ר'פ'י' ע'ש'ו'י'ה ל'ה'ט'י'ל א'ת ה'ת'פ'י'ס'ה ש'ל ה'ת'י'י'ח'ס'ו'ת ב'י'ן פ'ר'י'ט'י'ם א'ש'ר ס'מ'נ'ט'י' ק'ל'ו'ש'י'ם ל'מ'ד'י' ה'ה'י'ק'ש נ'ר'א'ה "א'ם ה'ם מ'א'ו'י'ת'ו'ת א'ו'תו' ה'ם ח'י'י'ב'י'ם ל'ה'י'ו'ת ק'ש'ו'ר'י'ם." ס'ו'ג ז'ה ש'ל ה'פ'ר'ע'ת כ'ת'י'ב ע'ש'ו'י'ו'ת ל'ה'ש'פ'י'ע ע'ל ה'ת'פ'י'ס'ה ה'ק'ו'ג'נ'י'ט'י'ב'י'ת ש'ל ה'ד'ו'ב'ר ה'ו'א ד'ו'ג'מ'א מ'ו'ב'ה'ק'ת ש'ל ע'מ'ו'ת'ה ס'מ'נ'ט'י'ת מ'ו'פ'ע'ל'ת ע'ל י'ד'י' ג'ו'ר'מ'י'ם ל'ש'ו'נ'י'י'ם (כ'לו'מ'ר, ה'ה'ת'כ'נ'ס'ו'ת ש'ל ה'ו'מ'ו'פ'ו'נ'י'ה ו'ח'ד'כ'ח'י'ב'ו'ת.ב'מ'ק'ר'ה ז'ה ק'ד'ם-כ'ת'י'ב'י' ד'ו'ב'ר ש'ל ע'ב'ר'י'ת ע'ל'ו'ל ג'ם ל'י'צ'ו'ר א'ת ה'ק'י'ש'ו'ר ב'י'ן צ'ב'ו'ע ו' צ'ב'ו'ע (א'ו ב'י'ן צ'ב'ו'ע ו' צ'ב'ו'ע) ע'ל ה'ב'ס'י'ס ש'ל ג'ו'ר'ם פ'ו'נ'ט'י'.ה'ע'ו'ב'ד'ה ש'ק'ד'ם-כ'ת'י'ב'י' מ'ב'ו'ג'ר'י'ם ע'ד'י'ן ת'ו'פ'ש א'ת ה'פ'ר'י'ט'י'ם ה'ל'ק'ס'י'ק'ל'י'י'ם כ'מו ק'ש'ו'ר'י'ם ק'ש'ר ה'ד'ו'ק כ'כ'ל ה'נ'ר'א'ה ב'ש'ל ה'ח'י'ז'ו'ק ב'מ'ק'ד'ם ה'כ'ת'י'ב'. א'פ'ש'ר ר'ק ל'נ'ח'ש ש'א'ם ד'פ'ו'ס'י' ה'א'י'ו'ת ש'ל צ'ב'ו'ע 'ו' צ'ב'ו'ע' ה'י'ו' ש'ו'נ'י'ם ק'ר'י'ב'ה ב'י'נ'י'ה'ם ה'י'ה כ'נ'ר'א'ה ה'ו'ד'ח'ה(20).

ב'י'ד'ו'ל ב'י'ן ז'ו'ג'ו'ת: ה'ו'מ'ו'פ'ו'נ'י'ה

ע'ב'ו'ר מ'ב'ו'ג'ר'י'ם ר'ב'י'ם ק'ר'ו'א ו'כ'ת'ו'ב, ת'מ'ו'נ'ת ה'כ'ת'י'ב ב'מ'ק'ו'ם ל'י'י'צ'ו'ג א'ת ה'י'י'צ'ו'ג ה'פ'ו'נ'ט'י' כ'מו א'י'ת'ו'ת ה'י'ח'ד'ה ה'א'מ'י'ת'י'ת ש'ל ה'מ'ו'ר'פ'מ'ה ל'ב'ד'ה. צ'ר'ת כ'ת'י'ב ב'ח'ר'ה ו'ב'כ'ך מ'ס'פ'ק'ת צ'ו'ך ס'י'מ'ו'ן, כ'לו'מ'ר ז'ה י'כ'ו'ל ל'ש'מ'ש כ'כ'ל'י' ע'ז'ר ו'י'ז'ו'א'ל'י' ל'ש'מ'י'ר'ת פ'ר'י'ט'י'ם ל'ק'ס'י'ק'ל'י'י'ם ב'נ'פ'ר'ד. ד'ו'ב'ר'י' ה'ח'ש'י'ב'ו'ת ש'מ'י'י'ח'ס'י'ם ג'ו'ר'ם ג'ר'פ'י'ם ה'ו'א ר'לו'ו'נ'ט'י' ל'ה'ב'ח'נ'ה ב'י'ן ז'ו'ג'ו'ת ה'ו'מ'ו'פ'ו'נ'י'.כ'א'ש'ר פ'ר'י'ט'י'ם ל'ק'ס'י'ק'ל'י'י'ם ה'ש'י'י'כ'י'ם ל'א'ו'תו'ת ת'ח'ו'ם ה'ה'ת'י'i'ח'ס'ו'ת ל'ה'י'ו'ת, ה'ו'מ'ו'פ'ו'נ'י' ב'ד'ר'ך כ'ל'ל א'ח'ד מ'ה'ם י'ה'פ'ו'ך מ'י'ו'ש'ן ל'ה'י'מ'נ'ע ה'פ'ר'ע'ו'ת ב'ת'ק'ש'ו'ר'ת. ה'מ'א'פ'י'י'נ'י'ם ה'ס'פ'צ'י'פ'י'י'ם ש'ל מ'ע'ר'כ'ת כ'ת'ב א'ח'ר'א'י'ם ל'ש'מ'י'ר'ה ע'ל ש'נ'י' פ'ר'י'ט'י' ה'ו'מ'ו'פ'ו'נ'י'. ב'מ'ע'ר'כ'ת א'י'ו'ת ה'מ'ב'ו'ס'ס'ת ע'ל ה'ו'מ'ו'פ'ו'נ'י'ה ה'ת'כ'ת'ב'ו'ת פ'ו'נ'מ'ה ל'צ'ל'י'ל ל'ע'ת'י'ם ק'ר'ו'ב'ו'ת ל'מ'ד'י' ב'ק'נ'ה א'ח'ד ע'ם ח'ד'כ'ת'י'ב'ו'ת. א'י'ו'ת ו'ל'ק'ן י'כ'ו'ל ל'ה'י'ו'ת ש'ל ש'ו'ם ס'י'ו'ע ב' ד'ז'-מ'ש'מ'ע'י' ב'י'ן ז'ו'ג'ו'ת; ה'ו'מ'ו'פ'ו'נ'י' ו'ז'ו' ה'ס'י'ב'ה א'ח'ד ה'פ'ר'i'ט'י'ם נ'י'ת'ן ב'ד'ר'ך כ'ל'ל ע'ד. מ'צ'ד ה'ש'נ'י' ה'ו'מ'ו'פ'ו'ן מ'י'ו'צ'ו'ג ע'ל י'ד'י' ד'מ'ו'i'ו'ת ש'ו'נ'ת; כ'ת'י'ב ו'ב'כ'ך מ'ס'מ'ן א'ת ה'מ'ו'ר'פ'מ'ו'ת ב'מ'ו'ב'ה'ק'ו'ת ו'מ'א'פ'ש'ר ב'י'ד'ו'ל ה'ק'ל ב'י'נ'י'ה'ם.(21)

ה'ע'ב'ר'ה ב'כ'ת'י'ב ד'ו'ג'מ'א:

ה'מ'ת'א'ם ב'י'ן ד'מ'י'ו'ן ה'ס'מ'נ'ט'י' פ'ו'נ'ט'י', מ'ח'ד', ו'ז'ה'ו'ת כ'ת'י'ב מ'א'י'ד'ך ג'י'ס'א', ע'ל'ו'ל ל'ה'ו'ב'י'ל ה'ת'כ'נ'ס'ו'ת ב'ד'פ'ו'ס'י' ה'א'י'ו'ת ש'ל ה'ו'מ'ו'פ'ו'ן, א'ש'ר ק'ר'ו'ב ס'מ'נ'ט'י'. ב'מ'ק'ר'ה ש'ל ה'מ'י'ל'ה ה'ע'ב'ר'י'ת ה'מ'ס'ת'ו'ר'י'ת ", ש'ב'מ'ק'ו'ר ה'י'ה ג'י'ו'ס ה'ו'ן מ'ן. מ'ס'ט'ו'ר'י'ן ב'ת'ע'ת'י'ק ש'ל מ'י'ל'ו'ת ה'ל'ו'א'ה י'ו'נ'י'ו'ת, ג'ר'פ'י'ם ט' י'י'צ'ו'ג [t] ו'א'י'ל'ו'ת כ'ס'מ'י'ן [ה]. ל'ק' ב'ת'י'א'ט'ר'ו'ן ו'מ'ת'מ'ט'י'ק'ה, ש'נ'ש'א'לו ל'ת'ו'ך ע'ב'ר'י'ת כ'מו ת'א'ט'ר'ו'ן ו' מ'ת'מ'ט'י'ק'ה, א'ת [t] ה'ר'א'ש'ו'ן מ'י'ו'צ'ו'ג ע'ם ת' א'ב'ל ה'ש'נ'י' ע'ם ט'. ב'ה'ת'א'ם ל'כ'ך, צ'ר'ך מ'ס'ת'ו'ר'י' ש'ה'ו'כ'ל'לו ע'ם ט' ו' כ'כ'ה ז'ה מ'י'ו'צ'ו'ג ב'ד'ר'ך כ'ל'ל ב'ס'פ'ר'ו'ת ה'ת'ל'מ'ו'ד'י'ת. ד'פ'ו'ס' א'י'ו'ת ע'ם ת' ה'י'א, ל'ע'ו'מ'ת ז'א'ת; ק'י'ב'ל ר'ק א'ח'ד מ'כ'ל. MH ה'ת'פ'ת'ח'ו'ת ז'ו' ה'ת'ר'ח'ש'ה ע'ק'ב ה'א'י'ג'ו'ד מ'ס'ת'ו'ר'י' ע'ם ה'ש'ו'ר'ש ה'ע'ב'ר'י' ס'-ת'-ר' (ט כ'ס'מ'י'ן ת') ה'מ'ת'ר'ח'ש'ת ה'ס'ת'ר'י', ה'ס'ת'ת'ר', מ'ס'ת'ר'. ה'ד'מ'י'ו'ן ה'פ'ו'נ'ט'י' ב'ש'ו'ג' ב'י'ן מ'י'ל'ת י'ל'י'ד'י'ם ו'א'ת ה'ה'ש'א'ל'ה א'ש'ר מ'לו'ו'ה ב'מ'ק'ר'ה ז'ה ע'ם ה'ק'i'ש'ו'ר ה'ס'מ'נ'ט'י' ס'ב'י'ר מ'א'ו'ד ה'ו'ב'י'ל ה'ת'כ'נ'ס'ו'ת ד'פ'ו'ס' כ'ת'י'ב. ע'ב'ו'ר ר'מ'ק'ו'ל ש'ל MH ש'א'י'ם מ'ו'ד'ע ב'ר'ק'ע א'ט'י'מ'ו'ל'ג'י' מ'ס'ת'ו'ר'י' ו' ה'ס'ת'ר' מ'ו'ר'ג'ש'ו'ת ב'ב'י'ח'ו'ר ק'ש'ו'ר'i'ם.(22)

מ'ס'ק'נ'ו'ת:

"ה'צ'ו'ר'ה ה'ג'ר'פ'י'ת ש'ל מ'י'ל'ו'ת נ'ש'מ'ע'ה ל'נו ל'ה'י'ו'ת מ'ש'הו' ק'ב'ו'ע ו'י'צ'י'ב ... ל'מ'ר'ו'ת ש'ז'ה י'ו'צ'ר א'ח'ד'ו'ת פ'י'ק'ט'י'ב'י'ת ג'ר'י'ד'א', ה'ק'ש'ר ה'ש'ט'ח'י' כ'ת'י'ב'ה ה'ר'ב'ה י'ו'ת'ר ק'ל ל'ת'פ'ו'ס מ'א'ש'ר ה'ק'ש'ר ה'א'מ'י'ת'י' ה'י'ח'י'ד', א'ת ה'ק'ש'ר ש'ל ק'ו'ל." א'ף א'ח'ד ל'א י'כ'ו'ל ל'ה'כ'ח'י'ש א'ת ה'ר'לו'ו'נ'ט'i'ו'ת ש'ל כ'ת'י'ב נ'כ'ו'ן ע'ב'ו'ר ה'ד'ו'ב'ר י'ו'ד'ע ה'ק'ר'ו'א ו'ה'כ'ת'ו'ב, א'ש'ר מ'י'i'ח'ס' ח'ש'י'ב'ו'ת ע'צ'ו'מ'ה ב'צ'ו'ר'ה ה'כ'ת'ו'ב'ה ו'ע'ל'ו'ל'י'ם ח'א'ה ב'י', ו'ל'א א'ת ה'צ'ו'ר'ה פ'ו'נ'ט'י', כ'מו א'י'ת'ו'ת ה'א'ו'פ'י' ה'א'מ'י'ת'י' ש'ל ה'מ'ו'ר'פ'מ'ה.

ה'ו'כ'ח ב'מ'ח'ק'ר ז'ה ש'ר'כ'י'ש'ת ה'כ'ת'י'ב ה'נ'כ'ו'נ'ה ש'א'ו'ל'י' י'ש ה'ש'ל'כ'ו'ת מ'ש'מ'ע'ו'ת'i'ו'ת ע'ל ת'פ'i'ס'ת ה'ר'מ'ק'ו'ל'י'ם ש'ל ה'ת'i'i'ח'ס'ו'ת ב'י'ן פ'ר'i'ט'י'ם ל'ק'ס'i'ק'l'i'i'ם. ב'ע'ו'ד ע'ב'ו'ר ה'ו'מ'ו'פ'ו'נ'י'ה ר'מ'ק'ו'ל'i'ם ל'ה'מ'צ'א'ת ה'כ'ת'ב ו'א'ת ה'ד'מ'i'ו'ן ה'ס'מ'נ'ט'י' י'ס'פ'י'ק'ו' א'ו'ל'י' כ'ד'י' ל'ב'ס'ס' י'ח'ס'i'ם ה'ג'ז'ר'ת'i'ת ל'ד'ו'ב'ר'י' י'ו'ד'ע ק'ר'ו'א ו'כ'ת'ו'ב ז'ה'ו'ת ה'א'ו'ר'ת'ו'ג'ר'פ'י' ה'ו'א ת'נ'א'י' נ'ו'ס'ף ש'י'ש ל'ע'מ'ו'ד ב'ה'ם.

ה'ז'מ'י'נ'ו'ת ש'ל מ'י'ד'ע א'ו'ר'ת'ו'ג'ר'פ'י' ע'ש'ו'י'ה ל'ש'נ'ו'ת א'ת ה'ה'ת'א'ר'ג'נ'ו'ת ה'מו'ק'ד'מ'ת ש'ל י'ח'ס'י' ה'ג'ז'ר'ת'i'ת י'ד'י':

1-ה'ק'מ'ת מ'ע'ר'כ'ת ה'י'ח'ס'i'ם א'ש'ר א'ו'ל'י' ל'א ה'י'ה נ'ת'פ'ס' א'ח'ר'ת', ב'ש'ל ה'פ'ע'ר'i'ם פ'ו'נ'ט'י' (ל'מ'ש'ל מ'כ'ת'ב-כ'ת'ב

2-מה שגורם לשינוי במערכת המקורית של יחסים כמו במקרה של הקישור שביתה-שבת החלפה לשבת - שביתה.

3-פיטורים של דמיון הגה קודם לכן (כפי in- מחיר מחירה) (שכר-שכר)

4-חיזוק זיקה שאולי לא קיים אחר בשל הסביחות הנמוכה של ההצמדה הסמנטית (הצבוע –צבוע) במקרה

5-זיהוי ובידול בין מילים, ובכך מסייעים בשמירה על זוגות הומופוני בנפרד.

נראה כי אחד לא חושב על מילים ואת הקשר שלהם מאוד שונה פעם אחת למד איך לכתוב אותם.

הערות

1. גודשינסקי, שרה ג., אוריינות: ההשפעה הגוברת של הבלשנות, האג: מוטון, 1976, עמ' 123-125.

2. Lightner, תיאודור מ', תפקיד מורפולוגיה הגזירה בדקדוק גנרי, שפה, 1975, PP. 617-635.

3. חב המילים בשפות שמיות (להוציא חלקיקים ושמות עצם בסיסיים) מורכבות משלד של עיצור, הנקרא באופן מסורתי העיצורים הרדיקליים, המרכיבים יחד את השורש (שורש עברית). שורשים הם בעיקר צדדית למרות שורשים מרחבית קיימים גם כן. הסימון המסורתי הוא להתייחס הרדיקלי הראשון כמו השני כמו השלישי כמו.

4. דפוס מורכב רצפים תנועה רציפה עשויים לכלול תחילית אחת או יותר סיומות. הדפוס המורפולוגי של הפועל ידוע באופן מסורתי, בעוד שמופיע שם עצם / שם תואר.

5. בלאו, יהושע, על פסאודו-תיקונים בכמה שפות שמיות, תל-אביב, 1970, עמ' 48-48.

6. חזן, חיים, עברית, תל אביב, 1956, עמ' 25-30.

7. בעוד שהמתאם בין שורש למשמעות הוא המקרה הנפוץ יותר, ניתן למצוא דוגמאות שבהן לא קיים קשר שקוף כזה. בחלק מהמקרים ניתן לייחס את המצב הסינכרוני לשינויים היסטוריים שהובילו למיזוג של שורשים שונים, כדלקמן: צבע-צבע פרוטו שמית b-g

8. אבל: אצבע-הצביע שמי פרוטו ص-ب-ع

א. דוגמאות אחרות שבהן אלמנט עיצוני אינו משקף ליבה ייחודית של משמעות הן:

אני. חל-חל / חלל-חלל

9. חל-חל / חלום-החלים

10. צבת, מתתיהו, כוונת נלמדות ופיתוח חופשי בעברית המודרנית, רבעון שיין, 1958, 14: 135-8.

11. שקול דוגמה דומה של מילים בעברית של התצורה Caccan כגון: רשלן פחדן. שקלן אם כל מטפל כנגזרת של הפועל, כמה כללים יצטרכו להניח כי פעלים המקביל הם שקר-פחד, תרשל בהתאמה.

א. בכל מקרה יש להחליף דפוסים קוליים שונים.

12. ברקאי, מלאכי, בעיות בפונולוגיה של העברית הישראלית, אורבנה, 1972, עמ' 68-68.

13. בעיה נוספת היא בחירת בסיס. קריטריון זה אינו ישים כאן: שקול את המקרה שבו כמה מילים הן של התצורה C1VC2VC3, איזה מהם זכאי כבסיס?

צלם-צלם-אכל-אכל הבחירה היא בבירור שריחותית וגם לא פותרת בעיה זו; אם הפועל מוגדר כמו מורפולוגי bas בכל מקרה אדום יהיה נגזרת של התא

14. בן חיים, זאבי, עיונים במסורות הלשון העברית, מדריד, 1954, עמ' 84-84.

15. כדי להגדיל את מלאי השורשים העבריים על ידי "יצירת", שילובים של אלמנט עיצוני. לדפוסים יש גם לעתים קרובות משמעות סמנטית מובהקת הקשורה אליהם, כגון מפתח / מסעדה, אם כי חריגים אינם בשום אופן מכתב נדיר ולא "מקום שבו אחד כותב" משבר אינו מכשיר לשבירה.

16. בלאו, חיים, מדגם של שיחה משכילה בין הרווקות, אוניברסיטת החוארד, 1960, עמ' 20-22.

17. בלאו, יהושע, דקדוק עברי שיטתי, ירושלים, תשכ"ז, עמ' 48-48.

18. הוקט, צ'ארלס פ', קורס בבלשנות עברית מודרנית, ניו-יורק, 1958, עמ' 12-16.

١٩. בעל בית, וו 'פרד, ספקולציות לשוניות, קיימברידג': הוצאת האוניברסיטה, 1971, PP.101-104.
٢٠. וינברג, ורנר, מגמות ביציאת הפונולוגיה הקלאסית, כתב-עת לשמות שמיים 8, 1966-8-17.

המקורות

- גודשינסקי, שרה ג., אוריינות: ההשפעה הגוברת של הבלשנות, האג: מוטון, 1976,
- תיאודור מ', תפקיד מורפולוגיה הגזירה בדקדוק גנרי, שפה, 1975
- בלאו, יהושע, על פסאודו-תיקונים בכמה שפות שמיות, תל-אביב, 1970
- חזן, חיים, עברית, תל אביב, 1956.
- צבת, מתתיהו, כוונת נלמדות ופיתוח חופשי בעברית המודרנית, רבעון שיין, 1958.
- ברקאי, מלאכי, בעיות בפונולוגיה של העברית הישראלית, אורבנה, 1972.
- בן-חיים, זאב, עיונים במסורות הלשון העברית, מדריד, 1954
- בלאן, חיים, מדגם של שיחה משכילה בין החוקות, אוניברסיטת החוארד, 1960.
- בלאו, יהושע, דקדוק עברי שיטתי, ירושלים, תשכ"ז
- הוקט, צ'ארלס פ', קורס בבלשנות עברית מודרנית, ניו-יורק, 1958
- בעל בית, וו 'פרד, ספקולציות לשוניות, קיימברידג': הוצאת האוניברסיטה, 1971
- וינברג, ורנר, מגמות ביציאת הפונולוגיה הקלאסית, כתב-עת לשמות שמיים 8, 1966-8-17.